

Դանիելի գիրք — հարյուր հիսուներորդը

Եզեկիել 37-ի մեկնությունը և դրա առնչությունը վերջին օրերին

Jeff Pippenger

2024-03-21

Այն բանից հետո, երբ Եզեկիելը նկարագրում է, թե ինչպես են երկու ազգերը դառնում մեկ, ապա նա նշում է, որ այդ ազգը պիտի կառավարվի Դավիթ թագավորի կողմից, և որ Նա ուխտ պիտի կապի նրանց հետ, և որ Իր խորանը պիտի լինի նրանց հետ:

Եվ այլևս չեն պղծվի իրենց կուռքերով, ոչ իրենց զարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքով. այլ Ես կազատեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որոնցում նրանք մեղանչել են, և կմաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, իսկ Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եվ Իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավոր լինի նրանց վրա, և նրանք բոլորը պիտի ունենան մեկ հովիվ. նրանք պիտի ընթանան Իմ դատաստաններով, պահեն Իմ կանոնները և կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, ուր բնակվել են ձեր հայրերը. և նրանք պիտի բնակվեն այնտեղ՝ իրենք, և իրենց որդիները, և իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և Իմ ծառա Դավիթը պիտի լինի նրանց իշխանը հավիտյան: Եվ Ես նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի կնքեմ. դա նրանց համար հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և Ես նրանց պիտի հաստատեմ, պիտի բազմացնեմ նրանց, և Իմ սրբարանը պիտի դնեմ նրանց մեջ հավիտյանս հավիտենից: Իմ խորանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եվ հեթանոսները պիտի իմանան, որ Ես՝ Տերս, սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ Իմ սրբարանը լինի նրանց մեջ հավիտյանս հավիտենից: Եզեկիել 37:23–28:

Եզեկիելի երեսույթերորդ գլուխը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման մի շատ մանրամասն պատկերը: Այն երկու փայտերը, որ պետք է մեկ ազգ դառնան, երբ աստվածայինը միավորվի մարդկայինի հետ, և նրանց վրա մեկ թագավոր պիտի լինի: Այդ մեկ ազգը Աստծո վերջին օրերի եկեղեցին է, որը հարյուր քառասունչորս հազարն է: Այդ երկու փայտերը Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների ցրման երկու ժամանակահատվածներն են: Այդ երկու փայտերն այն անձինք են, որոնց Պողոսը նույնացնում է որպես «մարմին», երբ նա նաև Քրիստոսին նույնացնում է որպես այդ մարմնի «գլուխ»: Եզեկիելը Պողոսի «գլուխը» նույնացնում է որպես «Դավիթ թագավոր», իսկ «մարմինը»՝ որպես «մեկ ազգ»:

1856 թվականին ադվենտիզմին տրված պատգամում, ինչպես ներկայացված է Հիբամ Էդսոնի 1856 թվականի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ անավարտ շարքում, Էդսոնը հղվում է Եսայի մարգարեի գրքի յոթերորդ գլխի վաթսուհինգ տարիների մարգարեությանը՝ որպես երկու յոթ ժամանակների ժամանակահատվածների սկզբնակետերի աստվածաշնչյան հղման կետի: Վաթսուհինգ տարիների ժամանակային մարգարեությունը դրված է հանելուկային համատեքստում, նման Հայտնության գրքի այն հատվածներին, որոնք ասում են. «Ով ականջ ունի, թող լսի»:

Եթե ունեք աչքեր, որ կարող են տեսնել, և ականջներ, որ կարող են հասկանալ, այդ հատվածում կա մի բան՝ խիստ հրաշալի:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսուներեք տարվա ընթացքում Եփրեմն պիտի կոտորվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Վաթսուներեքամյա մարգարեությունը սկսվեց մ.թ.ա. 742 թվականին, և այդ վաթսուներեք տարիների ընթացքում, տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը Ասորեստանի կողմից տարվեց գերության, իսկ երբ այդ տարիները ավարտվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին, Մանասեն գերի տարվեց Բաբելոն: Այդ վաթսուներեք տարիները ներկայացված էին նաև այն կատարման դեպքերում, որոնք նշում էին երկու ազգերի ցրումների ավարտը, որոնք Եզեկիելի պատմության մեջ պիտի դառնային մեկ գավազան: Դրանք, համապատասխանաբար, նշանավորում էին 1798, 1844 և 1863 թվականները: Այն համարներում, որոնք նույնացնում են 1863 թվականին մերժված պատգամը, կա մի հատուկ մարգարեական հայտնություն, որի շրջանակի մեջ է դրված այդ մարգարեությունը:

Սա այն հայտնությունն է, որ ժողովրդի «գլուխը» նրա մայրաքաղաքն է, իսկ մայրաքաղաքի «գլուխը»՝ թագավորը: Այն այս հայտնության համար բերում է երկու վկա, ապա ամբողջ մարգարեությունն ու հայտնությունը եզրափակում է այս առեղծվածով. «Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի»: Եթե չհավատաք, որ թագավորը գլուխն է, և որ գլուխը մայրաքաղաքն է, ապա չեք հաստատվի:

Եզեկիելի այն ազգը, որ կազմավորվում է հյուսիսային և հարավային թագավորությունների երկու փայտերը միացնելով, պիտի ունենար մի թագավոր, որը գլուխն է, այսինքն՝ ազգի մայրաքաղաքը: Եզեկիելի ամբողջ հատվածը խոսում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման մարգարեական առանձնահատկությունների մասին, ինչը ներկայացնում է Աստվածության և մարդկության միավորումը երրորդ վայի իսլամի յոթերորդ փողի հնչման ժամանակահատվածում:

Հայտնության տասներորդ գլխում հիշատակված Յոթերորդ Շեփորի հնչելու օրերը սկսվեցին այն ժամանակ, երբ «Ժամանակ այլևս չպիտի լինի», այսինքն՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ եկավ երրորդ հրեշտակը: Այդ պահին Հովհաննեսը վերապրեց այդ ամսաթվի դառնությունը, և հենց այնտեղ ու այնժամ նրան ասվեց չափել տաճարը, բայց մի կողմ թողնել սրբարանի և զորքի կոխկրտվելու հազար երկու հարյուր վաթսուներեք տարիների պատմությունը, որովհետև այդ ժամանակահատվածը տրված էր հեթանոսներին:

Եվ այն հրեշտակը, որին ես տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ արարեց երկինքն ու այն բաները, որ նրա մեջ են, և երկիրը ու այն բաները, որ նրա մեջ են, և ծովը ու այն բաները, որ նրա մեջ են, թե այլևս ժամանակ չի լինելու. այլ յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերին, երբ նա սկսի փող հնչեցնել,

Աստծու խորհուրդը պիտի վախճանվի, ինչպես Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Եվ այն ձայնը, որ ես լսեցի երկնքից, դարձյալ խոսեց ինձ հետ և ասաց. Գնա՛, վերցրո՛ւ այն բաց գրքույկը, որ գտնվում է ծովի վրա և երկրի վրա կանգնած հրեշտակի ձեռքում:

Եվ ես գնացի դեպի հրեշտակը և ասացի նրան. Տո՛ւր ինձ այդ փոքրիկ գիրքը: Եվ նա ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ այն և կե՛ր այն. և այն քո փորը դառն կդարձնի, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր կլինի: Եվ ես վերցրի փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և այն իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր. և հենց որ կերա այն, իմ փորը դառնացավ: Եվ նա ասաց ինձ. Դու դարձյալ պետք է մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, ազգերի, լեզուների և թագավորների առաջ: Եվ ինձ տրվեց եղեգ՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնած ասում էր. Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծու տաճարը, զոհասեղանը և այնտեղ երկրպագողներին: Բայց տաճարից դուրս գտնվող գավիթը դո՛ւրս թող և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուններկու ամիս ոտնակոխ պիտի անեն սուրբ քաղաքը: Հայտնություն 10:5–11:2.

Տաճարը, որ Հովհաննեսը պետք է չափեր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն տաճարն էր, որի «ներսում» կային երկրպագուներ: Գավիթը պետք է դուրս թողնվեր: Այն տաճարը, որն ունի զոհասեղան և որի ներսում նույնպես կան երկրպագուներ, երկնային սրբարանի Սուրբ վայրն է: Գավթում կար զոհասեղան, բայց այն պետք է դուրս թողնվեր, ուստի Աստծո սրբարանում միակ մյուս զոհասեղանը խնկի զոհասեղանն է, որը գտնվում է Սուրբ վայրում: Երրորդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ՝ 1844 թվականին, որը նախապատկերեց երրորդ հրեշտակի գալուստը կնքման ժամանակի սկզբում՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, տաճարը բաղկացած էր միայն երկու բաժանմունքներից:

Սուրբ Վայրը Եկեղեցու խորհրդանիշն էր, որին Պողոսը նույնացնում է որպես մարմին, իսկ Ամենասուրբ Վայրը մարմնի գլխի խորհրդանիշն էր: Սուրբ Վայրը մարդկության խորհրդանիշն է, իսկ Ամենասուրբ Վայրը՝ աստվածության խորհրդանիշը: Մեղանը և այն ծովը, որ բարձրանում էր սեղանից, վեր էր ելնում և մտնում Ամենասուրբ Վայրը, ներկայացնում են այն կետը, որտեղ մարդկությունը միանում էր աստվածությանը: Մարդկությունը կարող է Ամենասուրբ Վայրը մտնել միայն հավատքով, սակայն հավատացյալների փորձառությունը գտնվում է Սուրբ Վայրում:

Այնտեղ նրանք պետք է ուտեն Աստծո Խոսքը, ինչպես ներկայացված է հանդիսության սեղանի վրա դրված հացերով: Այնտեղ նրանք պետք է թույլ տան, որ իրենց լույսը շողա մարդկանց առաջ և փառավորեն իրենց երկնավոր Հորը, ինչպես ներկայացված է յոթաբեղջ ճրագակալով, որը, ինչպես մեզ տեղեկացվում է, ներկայացնում է Եկեղեցին: Այնտեղ նրանք պետք է միանան աստվածությանը, մինչ իրենց աղոթքները Քրիստոսի արժանիքների հետ բարձրանում են մինչև իսկ Աստվածայինի ներկայությունը:

1798-ից մինչև 1844 թվականը Տաճարի ճարտարապետը կանգնեցնում էր մարդկության մի տաճար, որը Նա մտադիր էր միավորել Իր աստվածայնության տաճարի հետ, սակայն մարդկությունը ապստամբեց: 2001 թվականից ի վեր Նա վերստին

կանգնեցնում է մարդկության տաճարը, որը ներկայացված է որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Ըստ Եզեկիելի՝ «Դավիթ թագավորը» պիտի թագավորի ազգի վրա, որը մեռած, ցամաք Լառդիկեացիների ոսկորների հովտից փոխակերպվում է այն հզոր բանակի, որը մոտավորապես կիրականորապես օրենքի ժամանակ բարձրացվում է որպես դրոշ:

Հարավային Հուդայի թագավորությունն այն վայրն էր, որտեղ գտնվում էր Երուսաղեմ մայրաքաղաքը, և ազգն, թագավորը և մայրաքաղաքը ներկայացնում են «գլուխը»: Անշուշտ, եթե հավատաք, կհաստատվեք: Հյուսիսային և հարավային թագավորությունների փոխհարաբերության մեջ Հուդան «գլուխն» էր, որովհետև այնտեղ էր գտնվում մայրաքաղաքը, և դա այն քաղաքն է, որ Տերը ընտրեց՝ այնտեղ դնելու Իր անունը: Հյուսիսային թագավորությունը «մարմինն» էր: Սողոմոնի հավատարացության պատճառով Տերը հակառակորդներ բարձրացրեց Սողոմոնի դեմ: Այդ հակառակորդներից մեկը Հերոֆոլամն էր, որը դարձավ բաժանված Իսրայելի հյուսիսային թագավորության առաջին թագավորը:

Եվ Նաբատի որդի Երովաբովամը՝ Սարեդայից եղող եփրաթացի, Սողոմոնի ծառան, որի մոր անունը Սարուա էր՝ մի այրի կին, նա էլ ձեռքը բարձրացրեց թագավորի դեմ: Եվ ահա այն պատճառը, որի համար նա ձեռքը բարձրացրեց թագավորի դեմ. Սողոմոնը կառուցեց Միլլոն և նորոգեց իր հոր՝ Դավթի քաղաքի ճեղքերը: Իսկ այն մարդը՝ Երովաբովամը, արիության հզոր մարդ էր. և Սողոմոնը, տեսնելով այն երիտասարդին, որ նա աշխատասեր էր, նրան կարգեց Հովսեփի տան ամբողջ գործի վերակացու: Եվ պատահեց այն ժամանակ, երբ Երովաբովամը դուրս էր գալիս Երուսաղեմից, որ Սելովացի մարգարե Աքիան նրան հանդիպեց ճանապարհին. և նա նոր զգեստ էր հագել, և նրանք երկուսով մենակ էին դաշտում: Եվ Աքիան բռնեց նրա վրա եղած նոր զգեստը և պատառոտեց այն տասներկու կտորի: Եվ նա ասաց Երովաբովամին. «Քեզ համար վերցրու տասը կտոր, որովհետև այսպես է ասում Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. “Ահա, Ես Սողոմոնի ձեռքից պիտի պատառոտեմ թագավորությունը և քեզ պիտի տամ տասը ցեղ. (բայց նա պիտի ունենա մեկ ցեղ՝ հանուն Իմ ծառա Դավթի և հանուն Երուսաղեմի՝ այն քաղաքի, որ Ես ընտրել եմ Իսրայելի բոլոր ցեղերից.)”»

Քանի որ նրանք թողեցին ինձ և երկրպագեցին Աստարովթին՝ Սիդոնացիների աստվածուհուն, Քամոսին՝ Մովաբացիների աստծուն, և Մեղքոմին՝ Ամմոնի որդիների աստծուն, և չքայլեցին իմ ճանապարհներով, որպեսզի անեն այն, ինչ իմ աչքերում ուղիղ է, և պահեն իմ կանոններն ու իմ դատաստանները, ինչպես արեց նրա հայր Դավիթը: Սակայն ամբողջ թագավորությունը նրա ձեռքից չեմ վերցնի, այլ նրան իշխան կդարձնեմ իր կյանքի բոլոր օրերում՝ Դավիթ իմ ծառայի համար, որին ես ընտրեցի, որովհետև նա պահեց իմ պատվիրաններն ու իմ կանոնները: Բայց թագավորությունը նրա որդու ձեռքից կվերցնեմ և այն քեզ կտամ՝ այսինքն տասը ցեղերը: Իսկ նրա որդուն մեկ ցեղ կտամ, որպեսզի Դավիթ իմ ծառան միշտ լույս ունենա իմ առաջ Երուսաղեմում, այն քաղաքում, որ ես ընտրել եմ ինձ համար, որպեսզի այնտեղ դնեմ իմ անունը: Գ Թագավորաց 11:26–36.

Եզեկիելի կողմից երկու փայտերը միացվելու ժամանակ ստեղծված ազգը պետք է «Դավիթ»-ին ունենար որպես թագավոր, իսկ Դավիթը իշխում էր Երուսաղեմից, որը մայրաքաղաքն է, որտեղ Աստված ընտրեց դնել Իր անունը: Հյուսիսային տասը ցեղերը մարմնի խորհրդանիշն էին, իսկ Երուսաղեմը՝ գլխի խորհրդանիշը: Մանասեի մեղքերի պատճառով Հուդան մ.թ.ա. 677 թվականին գերության մատնվելով տարվեց Բաբելոն, և այդպիսով սկսվեց «յոթ ժամանակների» ցրումը հարավային թագավորության դեմ: Այդ ժամանակ Տերը մերժեց Երուսաղեմը:

Սակայն Տերը չդարձավ Իր մեծ բարկության սաստկությունից, որով Նրա բարկությունը բորբոքվել էր Հուդայի դեմ՝ այն բոլոր գրգռությունների պատճառով, որոնցով Մանասեն գրգռել էր Նրան: Եվ Տերն ասաց. «Հուդային ևս կհեռացնեմ Իմ աչքի առաջից, ինչպես հեռացրի Իսրայելին, և կմերժեմ այս քաղաքը՝ Երուսաղեմը, որ ընտրեցի, և այն տունը, որի մասին ասացի. «Իմ անունը այնտեղ պիտի լինի»»: Դ Թագավորաց 23:26, 27.

Դա Երուսաղեմի այն «տանն» էր, որտեղ Նա ընտրեց դնել Իր անունը, և քաղաքն ու տունը մերժվեցին, սակայն Զաքարիայի միջոցով տրվեց խոստում, որ Տերը վերստին պիտի ընտրի Երուսաղեմը:

Այն ժամանակ Տիրոջ հրեշտակը պատասխանեց ու ասաց. «Ո՛վ Զորքերի Տեր, մինչև ե՞րբ պիտի չողորմես Երուսաղեմին և Հուդայի քաղաքներին, որոնց վրա բարկացած էիր այս յոթանասուն տարիների ընթացքում»: Եվ Տերը ինձ հետ խոսող հրեշտակին պատասխանեց բարի խոսքերով ու մխիթարական խոսքերով: Եվ ինձ հետ խոսող հրեշտակն ասաց ինձ. «Աղաղակի՛ր և ասա՛. այսպես է ասում Զորքերի Տերը. Մեծ նախանձախնդրությամբ եմ նախանձում Երուսաղեմի և Սիոնի համար: Եվ ես շատ խիստ բարկացած եմ այն ազգերի վրա, որոնք հանգիստ են. որովհետև ես միայն փոքր-ինչ էի բարկացել, իսկ նրանք նպաստեցին նեղության աճելուն: Ուստի այսպես է ասում Տերը. Ես վերադարձել եմ Երուսաղեմ ողորմությամբ. իմ տունը պիտի շինվի նրա մեջ,— ասում է Զորքերի Տերը,— և չափագիծ պիտի ձգվի Երուսաղեմի վրա»:

Դարձյալ աղաղակի՛ր՝ ասելով. «Այսպես է ասում Զորաց Տերը. Իմ քաղաքները դարձյալ պիտի տարածվեն բարօրությամբ, և Տերը դարձյալ պիտի մխիթարի Սիոնը և դարձյալ պիտի ընտրի Երուսաղեմը»: Եվ ես բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա՛ չորս եղջյուր: Եվ ես ասացի այն հրեշտակին, որ խոսում էր ինձ հետ. «Սրանք ի՞նչ են»: Եվ նա պատասխանեց ինձ. «Սրանք այն եղջյուրներն են, որ ցրեցրել են Հուդային, Իսրայելին և Երուսաղեմը»: Եվ Տերը ինձ ցույց տվեց չորս արհեստավորների: Եվ ես ասացի. «Սրանք ինչի՞ համար են եկել»: Եվ նա խոսեց՝ ասելով. «Սրանք այն եղջյուրներն են, որ ցրեցրել են Հուդային, այնպես որ ոչ ոք իր գլուխը չէր բարձրացնում. բայց սրանք եկել են նրանց սարսափեցնելու, հեթանոսների եղջյուրները վայր գցելու, որոնք իրենց եղջյուրը բարձրացրել էին Հուդայի երկրի վրա՝ այն ցրելու համար»:

Եվ դարձեալ բարձրացրի իմ աչքերը, նայեցի, և ահա՛ մի մարդ, որի ձեռքին չափի լար կար: Եվ ես ասացի. «Ո՞ւր ես գնում»: Նա էլ ասաց ինձ. «Երուսաղեմը չափելու,

տեսնելու, թե ինչքա՞ն է նրա լայնությունը և ինչքա՞ն՝ նրա երկարությունը»: Եվ ահա, ինձ հետ խոսող հրեշտակը դուրս եկավ, և մեկ ուրիշ հրեշտակ դուրս եկավ՝ նրան հանդիպելու, և ասաց նրան. «Վազի՛ր, խոսի՛ր այս երիտասարդի հետ՝ ասելով. «Երուսաղեմը բնակվելու է իբրև պարիսպներ չունեցող քաղաքներ՝ նրա մեջ եղող մարդկանց և անասունների բազմության պատճառով. որովհետև Ես,— ասում է Տերը,— նրա շուրջը շրջապատ կլինեմ կրակի պարիսպ, և նրա մեջտեղում փառք կլինեմ»»: Հո՛, հո՛, դո՛ւրս եկեք և փախե՛ք հյուսիսի երկրից,— ասում է Տերը,— որովհետև Ես ձեզ սփռեցի երկնքի չորս քամիների պես,— ասում է Տերը: Փրկի՛ր քեզ, ո՛վ Սիոն, դու, որ բնակվում ես Բաբելոնի դստեր մոտ: Որովհետև այսպես է ասում Զորաց Տերը. «Փառքից հետո Նա ինձ ուղարկեց այն ազգերի մոտ, որոնք ձեզ կողոպտեցին, որովհետև ով ձեզ դիպչում է, Նրա աչքի բիբին է դիպչում»:

Ահա, ես իմ ձեռքը պիտի շարժեմ նրանց վրա, և նրանք պիտի դառնան ավար իրենց ծառաների համար. և դուք պիտի ճանաչեք, որ Զորաց Տերն է ինձ ուղարկել: Ցնծա՛ և ուրախացի՛ր, ո՛վ Սիոնի դուստր, որովհետև ահա ես գալիս եմ և բնակվելու եմ քո մեջ, ասում է Տերը: Եվ այն օրը շատ ազգեր պիտի միանան Տիրոջը և պիտի լինեն իմ ժողովուրդը. և ես պիտի բնակվեմ քո մեջ, և դու պիտի ճանաչես, որ Զորաց Տերն է ինձ ուղարկել քեզ մոտ: Եվ Տերը պիտի ժառանգի Հուդային՝ որպես իր բաժինը սուրբ երկրում, և կրկին պիտի ընտրի Երուսաղեմը: Լռեցե՛ք, ո՛վ ամեն մարմին, Տիրոջ առաջ, որովհետև նա վեր է կացել իր սուրբ բնակարանից: Զաքարիա 1:12-2:13:

Տիրոջ՝ ևս մեկ անգամ Երուսաղեմն ընտրելու խոստումները կատարվեցին, երբ հին Իսրայելը Բաբելոնում իրենց գերությունից հետո վերաջինեց Երուսաղեմը, սակայն մարգարեները առավելապես խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրում էին: Տերը «բարձրացավ իր սուրբ տաճարից» 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ Նա ելավ և Սուրբ Տեղից տեղափոխվեց Ամենասուրբ Տեղը, այն ժամանակ, երբ «ամեն մարմին» պետք է «լռեր» Տիրոջ առաջ, որովհետև հակառակակա՛ն Քավության Օրը հասել էր՝ համաձայն Ամբակում Բ.20-ի:

Բայց Տերը Իր սուրբ տաճարում է. թող ամբողջ երկիրը լռի Նրա առաջ: Ամբակում 2:20.

Այդ ժամանակ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Հովհաննեսին ասվեց չափել տաճարը, որը Զաքարիան տեսավ, երբ նա «վերստին բարձրացրեց» իր «աչքերը և տեսավ, և ահա՛ մի մարդ, որի ձեռքին չափելու լար կար»: Այն ժամանակ Զաքարիան ասաց. «Ո՞ւր ես գնում»: Եվ Հովհաննեսը ասաց Զաքարիային. «Չափելու Երուսաղեմը, տեսնելու, թե որքան է նրա լայնությունը, և որքան՝ նրա երկայնությունը»: Երուսաղեմի վերակառուցման պատմությունը յոթանասուն տարվա գերությունից հետո, և այն պատմությունը, որ սկսվեց 1798 թվականին, սակայն ավարտվեց ապստամբությամբ, երբ երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականին, երկուսն էլ մատնանշում են այն գործը, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Հարավային թագավորությունը, Երուսաղեմ քաղաքը և Դավիթ թագավորը բոլորն էլ այն «գլուխն» են, որտեղ պետք է հայտնվի Աստծո բնավորությունը: Հյուսիսային թագավորությունը ներկայացնում է «մարմինը», և երբ Տերը որոշեց ևս մեկ անգամ

«ողորմել Երուսաղեմին» և «մխիթարել նրան» և ևս մեկ անգամ «ընտրել նրան», Նա նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որը ներառում է Լատդիկիայի մեռած չոր ոսկորների միացումը, և ապա այդ ոսկորների կենդանացումը՝ իբրև մի հզոր բանակ:

Այդ գործը ներկայացված է Եզեկիելի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում, և այն ներկայացվում է հյուսիսային և հարավային թագավորություններով, որոնք նմանություն են ապահովում ուխտի այն խոստման իրականացման գործին, ըստ որի՝ Նրա օրենքը պիտի գրվի հարյուր քառասունչորս հազարի սրտերի և մտքերի վրա: Երկու փայտերից մեկը, և միայն մեկը, նույնացվում է որպես գլուխ, և եթե հավատում եք, եթե ձեր աչքերը կարող են տեսնել, և ձեր ականջները՝ հասկանալ, ապա սա մյուս փայտը նույնացնում է որպես մարմին:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Քրիստոսի՝ Ինքն իսկ դրած հիմքի վրա առաքյալները կառուցեցին Աստծու եկեղեցին: Սուրբ Գրքերում տաճարի շինության պատկերը հաճախ գործածվում է՝ եկեղեցու կառուցումը պատկերավորելու համար: Զաքարիան Քրիստոսին մատնանշում է որպես այն Ճյուղը, որ պետք է կառուցեր Տիրոջ տաճարը: Նա խոսում է հեթանոսների մասին՝ որպես այդ գործին աջակցողների. «Եվ հեռվից եղողները պիտի գան և շինեն Տիրոջ տաճարում»: Եվ Եսային հայտարարում է. «Օտարների որդիները պիտի շինեն քո պարիսպները»: Զաքարիա 6:12, 15; Եսայիա 60:10:»

«Այս տաճարի շինության մասին գրելիս Պետրոսն ասում է. «Որի մոտ գալով՝ որպես կենդանի քարի, որ թեև մարդկանցից մերժված է, բայց Աստծուց ընտրված ու պատվական, դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք մի հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով»: Ա Պետրոս 2:4, 5.»

«Հրեաների և հեթանոսների աշխարհի քարհանքում առաքյալները աշխատում էին՝ քարեր հանելով, որպեսզի դնեն հիմքի վրա: Եփեսոսի հավատացյալներին ուղղված իր նամակում Պողոսն ասում է. «Արդ, այլևս օտար և եկվոր չեք, այլ՝ սրբերի համաքաղաքացիներ և Աստծո ընտանիքի անդամներ. և շինված եք առաքյալների ու մարգարեների հիմքի վրա, որի գլխավոր անկյունաքարն Ինքը՝ Հիսուս Քրիստոսն է. Որի մեջ ամբողջ շինվածքը, ներդաշնակորեն միացած, աճում է Տիրոջ մեջ սուրբ տաճար լինելու համար. Որի մեջ դուք էլ միասին շինվում եք՝ Հոգով Աստծո բնակարան լինելու համար»: Եփեսացիներին 2:19–22:

«Եվ Կորնթացիներին նա գրեց. «Աստծու այն շնորհի համեմատ, որ տրված է ինձ, ես, որպես իմաստուն գլխավոր շինարար, հիմքը դրեցի, և ուրիշն է շինում դրա վրա: Բայց ամեն մարդ թող զգույշ լինի, թե ինչպես է շինում դրա վրա: Որովհետև ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է, որը Հիսուս Քրիստոսն է: Իսկ եթե մեկը այս հիմքի վրա շինի ոսկի, արծաթ, պատվական քարեր, փայտ, խոտ, եղեգն. յուրաքանչյուրի գործը կհայտնվի, որովհետև օրը պիտի հայտնի այն, քանի որ կրակով պիտի հայտնվի. և կրակը պիտի փորձի յուրաքանչյուրի գործը, թե ինչ

տեսակ է»: Ա Կորնթացիներին 3:10–13:

«Առաքյալները կառուցեցին հաստատուն հիմքի վրա՝ դարերի Վեմի վրա իսկ: Այդ հիմքին նրանք բերեցին այն քարերը, որոնք կտրատել էին աշխարհից: Շինարարները չաշխատեցին առանց խոչընդոտների: Նրանց գործը չափազանց դժվարացվեց Քրիստոսի թշնամիների հակառակությամբ: Նրանք պիտի պայքարեին նրանց մոլեռանդության, նախապաշարմունքի և ատելության դեմ, ովքեր կառուցում էին կեղծ հիմքի վրա: Շատերը, ովքեր աշխատում էին որպես եկեղեցու շինարարներ, կարելի էր նմանեցնել Նեեմիայի օրերի պարսպաշիններին, որոնց մասին գրված է. «Պարսպի վրա շինողները, և բեռներ կրողները՝ բեռնավորողների հետ միասին, ամեն մեկը մի ձեռքով գործում էր աշխատանքի մեջ, իսկ մյուս ձեռքով զենք էր պահում»: Նեեմիա 4:17»: Առաքյալների Գործերը, 595–597: